

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΤΟΥ ΤΖΕΙΤΜΕ ΣΜΙΘ

Τζώρτζ Πέτερσον

ΚΕΦ. Α

Μιά άνθρωποκταια.

'Επιστολή του καθηγητού της χημείας κ. Ουίλλιαμ Γζάκσον...

'Αγαπητέ μου

'Επίτρεψε μου, έπικρεψε στον γρηγορόφιλοσου, πού σ' αγαπά...

τελευταίο αυτό καιρό. 'Ενα μήνα έχεις να μου γράψης...

'Παιον, μισώ να πώ, παιδί μου, ό πνευματικός σου. Και σ' αγαπούσα...

'Ισως ό έρωτάς σου αυτός; εινε και ή κυριώτερη άφορμή πού δέν μου γράφεις...

Είμαι βέβαια ένα; γέρος σοφόρ, με γρασμένη καρδιά, μισόγυνη...

Με πολλή αγάπη, Ουίλλιαμ Γζάκσον

'Επιστολή του ίατρού κ. Τζώρτζ Πέτερσον από τό Λονδίνο πρός τόν καθηγητήν κ. Ουίλλιαμ Γζάκσον στίς 9 'Οκτωβρίου

Σεβαστέ μου φίλε,

Συγγώρησε με σε παρακαλώ για την σιωπή μου τόσον καιρό...

στείλω έπιστολή συστημένη γ' ασφάλεια...

Δέν μπορώ να σάς γράφω περισσότερο. 'Η κατάσταση μου εινε άξιοδάκρυτη...

Σάς φιλώ με σεβασμό τό χέρι Τζώρτζ Πέτερσον

'Επιστολή του ίατρού κ. Τζώρτζ Πέτερσον από τό Λονδίνο στίς 9 'Οκτωβρίου

Σεβαστέ μου φίλε,

'Αν και είχα μεγάλη έπιθυμία να τρέξω κοντά σας για νάρθω...

Σάς εξορκίζω να διαβάσετε την άγγραφο αυτή έξομολογήσθι μου...

'Εσκότωσα!

'Ναί, είμαι ένας φονιάς!

'Ενας κοινός φονιάς, ένας κακοδόχος, έγώ πού δέν ήμουν σε θέσι να σκοτώσω...

Ίδως συνέβη αυτό! Θέο μου, χωρίς να τό έπιθυμώσω, χωρίς να τό καταλάβω...

'Όπως σάς έγραφα, είχα συνδεθή τελευταίως με μίαν κυρίαν. Μή ζητάτε να σάς γράφω τό όνομά της...

Κατάλαβα πός της ήμουν πολύ συμπαθή...

Κ' έγώ την αγάπησα, την έλάτρευσα άπ' την πρώτη στιγμή!

Κρεμόμουν από τό στόμα της, άπ' τά μάτια της, τό λόγια της με μεθύσαν!

Γιατί να πολυλογώ όμως; Γιατί να σε κουράζω με αίσθηματολογίες;

Τό άποτέλεσμα εινε πως ξαναϊδωθήκαμε πολλές φορές...

Γιατί να μη φανώ παιό συνενός;

Γιατί να μην άκούσω τις συμβουλές σου, σεβαστέ μου φίλε;

'Ηπαθητική αγάπη μας, τό τρελλό έρωτικό μας πάθος μας παρότρυνε στην καταστροφή...

Άλιαν Γκαράη

τήν ελξα έπισκεφθή στίτη της κ' έμέναμε μόνοι, ό ένας κοντά στόν άλλο, παραδομένοι στην άγάπη μας, μία καταραμένη κ' άπειρία νύχτα, ένώ ροφούσα τό μέλι τών φιλιών άπ' τό στόμα της και μέθοδσα κάτω άπ' τη γαλάτεια φεγγολή τών ματιών της, άκούσαμε άξαφνα πατήματα στό διάδρομο!...

Ποιός ήταν ;...
Ποιός βρισκότανε μέσα στό σπίτι ;
'Η άγαπημένη μου τινάχτηκε έπάνω έντρομη. Τό ίδιο έκαμα κι' έγώ... Δέν προφτάσαμε όμως νά προχωρήσουμε ένα βήμα και ή πόρτα άνοιξε και χύθηκε στό δωμάτιο ό άνδρας της !...

'Ηταν τρομακτικά έξαγριωμένος, χλωμός, σέ φρικώδη κατάστασι. Τά μάτια του σπινθηροβόλουσαν. Πήδησε προς τό μέρος της γυναίκας του την άπαιξε άπ' τό χέρι και την έρριξε κάτω, ουρλιάζοντας άπό λύσσα !

Βιάιου και δεσποτικού χαρακτήρος καθώς ήταν, σήκωσε τό μαστίγιο που κρατούσε στό χέρι του για νά την χτυπήσει. Αντελήφθη ηγκάιρας τί ήθελε νά κάμει, ώρμησα, τού έπιασα τό χέρι και τόν έσπρωξα μακριά. Αυτό τόν έξαγρίσσε. 'Ηταν σχεδόν οάν παράφρων.

— 'Αθλιε!... ουλόιαξε, ακοήθη, τολμάς...
Και πρίν προλάβω νά φιαχτώ μου κίτφερε ένα δυνατό χτύπημα στό πρόσωπο, πού μ' έκαμε νά ξερωνήσω άπό τόν πόνο...

Ελξα τυφλώθει πριά, δέν ήξερα τί έκανα. 'Επειδή έτοιμαζόταν νά μέ χτυπήσει και για δούτερη φορά, άπαιξα ένα κρησπίγιο για νά προφυλαχτώ, ένα βαρύ κρησπίγιο άπό όρειχαλκο. Αυτός τυφλώς έπίσης άπό όργη χύμησε και πάλιν έναντίον μου για νά μέ χτυπήσει...

Θέλοντας ν' άποφύγω τό νέο αυτό χτύπημα, ύψωσα τό κρησπίγιο κ' έπερίμενα νά πλησιάσει. Θα τόν χτυπούσα δυνατά στόν ώμο, έτσι πού νά παραλύσει τό χέρι του και νά τού πέσει τό μαστίγιο κάτω...

Δυστυχώς όμως τά πράγματα συνέβησαν έντελώς διαφορετικά. 'Ο αντίπαλός μου άντι νά προφυλαχτή έπεσε σάν βοήβα έπάνω μου. Και κατεβάζοντας μέ όλη μου την δύναμη τό βαρύ κρησπίγιο, άντι νά τόν βρω στόν ώμο τόν πέτυχα, χωρίς νά τό θέλω, στό κεφάλι !...

Θεέ μου !... Θεέ μου !...
Τό κρησπίγιο του θρυμματίστηκε κι' άνοιξε σχεδόν στά δύο, σοοιάστηκε κάτω, χωρίς νά βγάλη ούτε μιά λέξη, ούτε ένα βογγητό, ούτε τόν παραμικρό στεναγμό, αίματα και μυαλά πτοάιλσαν τόν παχύ τάπητα !...

'Ολ' αυτά έγιναν τόσο γρήγορα πού δέν μπορούσα νά πιστέψω στό μάτια μου. Τό κρησπίγιο μοδύπησε άπ' τά χέρια, τά γονάτια μου λύγισαν και γονάτισα κάτω !...

Σύσθηκα κοντά στόν αντίπαλό μου, είδα πώς ήταν νεκρός και κρύος, παγωμένος ίδρώτας μέ μουσκέμα όλοσωμο !...

Ελξα χάσει τη φωνή μου, ή τρεμούλα μου είχε δυναμώσει, τά πράγματα στριφουργούσαν γύρω μου... Τά μάτια μου έπεσαν άξαφνα πάνω στην άγαπημένη μου Άλίαν— έγραφα άπό παραδρομή τό μικρό της όνομα και δέν τό σβήνω ξεροντας την έντιμότητά σας και την έχεμύθειά σας—τά μάτια μου έπεσαν, λέγω πάνω στην Άλίαν και τότε άντελήφθη έξαφνα, πώς βρισκόταν μισολιπόθυμη κάτω στό πάτωμα !... Τό άντίκρισμά της μ' έκανε νά ταραχθώ πειό πολύ. Τι θάλεγε όταν συνερογόταν κι' έβλεπε τί συνέβη, κ' έβλεπε τί κακό είχα διαπράξει ;... Τά δόντια μου χτυπούσαν σάν νάχα πυρετό, τ' αυτά μου βούιζαν, μέ είχε καταλάβει ένας τρομερός ίλιγγος!... Πώς δέν λιποθύμησα κι' έγώ, είναι θαύμα... Μή μπορώνας νά σταθώ στό πόδια μου άπ' την ταραχή μου, σύσθηκα κοντά σ' ένα τραπέζι πού βρισκόταν πλάι στό νυβιάν, που καθόμαστε προ όλίγων άκόμη στιγμών μέ την Άλίαν, πήρα ένα μπουκαλάκι μέ λιγερ κ' έπια περίπου τό μισό... 'Η έπίδρασί του άπάνω μου ήταν καταπληκτική. 'Ενοιωσα τις δυνάμεις μου νά πού ξανάρχονται, ό φόβος μ' άφησε, τινάχτηκα έπάνω κι' έτρεξα προς την Άλίαν. Γονάτισα πλάι της, της έπιασα τό χέρι και της μίλησα σιγά, γλυκά, τριφερά. Είχε άρχίσει νά συνέρχεται, φαίνεται, και μισάνοιξε τά μάτια της. Τοποθέτηθη άμέσως μπροστά της για νά μήν άντιληφθή τό πόνομα του άνδρός της, την άπαιξα σριχτά στην άγκαλιά μου, την σήκωσα έπάνω, πήδησα έξω άπ' τό τρομερό αυτό δωμάτιο και τράβηξα ίσια προς την κρεββατοκάμαρά της...

Έκει την ξάπλωσα άπαλά στό κρεββάτι της και κήθησα πλάι της. Κρατούσα τά χέρια της και δέν της μιλούσα, περιμένοντας νά σινέλεθη έντελώς...

'Η Άλίαν άνοιξε τά ώφρατα της γαλανά μάτια μ' έκύτταξε τρο-

μαγμένη κ' έξαφνα μου είπε, έδώ ένας βίαιος σπασμός τίναξε τό λιγρόό της κορμί.

— Τζώρτζι !... Θεέ μου !... δέν όνειρεύομαι ;... Τι συνέβη ;... Πού είναι ό Δίκ ;... Πέσομου τί άπέγινε ;

Τι νά της έλεγα ;
Πώς νά της άπεκάλυπτα τό φρικτό δράμα πούχε συμβεί ;
Της έχάιδερα τά μαλλιά και της είπα γλυκά :
— 'Ηούχασε. 'Αφησε νά σου δώσω νά τής κάτι. Θά σου κάμω καλό...

Μά ή δύστυχη γυναίκα ήταν τρομερά άνήσυχη, έτρεμε άπ' τό φόβο της, δέν μπορούσε νά ήσυχάσει.

— Πέσομου Τζώρτζι, πέσομου σέ παρακαλώ, μου ξανάει γιατί σέ έπανά μου άπ' την τρομάρα της, πέσομου πού είναι ; Πού πήγε ; 'Ω, Θεέ μου, Θεέ μου, είμαι χλωμένη !... Τι άπέγινε, φίλε μου ; 'Εφυγε ; Πού πάει ;... Στην άστονομία μήπως ; Φυγε τότε... Φύγε... Δέν φοβούμαι νά μένω μόνη, θά κάμω ό,τι μπορώ, φύγε!... Φτωχή Άλίαν ! Δέν ύποφαιζότανε τίποτα. Φανταζότανε ότι ό άντρας της είχε τρέξει στην άστονομία για νά ξαναγοήσει μέ άστυνομικούς, νά βρειάσει την προσοία και νά πάρη διαζύγιο...

Άφημονησα νά σου γράφω, σεβαστέ μου φίλε, πώς τό σπίτι ήταν έρημο. 'Η Άλίαν νομίζοντας ότι ό σύζυγος της θά γύριζε τις πρώινές ώρες άπ' τη Λέσχη, όπως τό συνηθίσε, είχε διώξει τους υπηρέτες κ' αυτών άκόμη τό θυσαρό. Δέν φανταζότανε ποτέ ότι ό άντρας της ; την είχε ύποφασσει και την παραμόνευσε. Δέν είχε λάβει την παραμικρή προφυλαξι. 'Ετσι ό σύζυγος της κατόρθωσε ν' άνοιξη μέ τό κλειδί του την έξέλοοστα και ν' άνέβη έπάνω χωρίς νά τόν άντιληφθοούμε...

'Ετσι είχαν τά πράγματα. Κι' όπως καταλαβαίνεις δέν μπορούσα νά κρύψω την αλήθεια άπ' την Άλίαν. 'Επρεπε νά της τά πώ όλα. Πρωσάθησα μόνον προηγούμενος νά την ήουζάσω έντελώς. Της έδωσα ένα ποτήρι νερό, μέ λίγο ούσκι μέσα, και την κρατούσα στην άγκαλιά μου, ψιθυρίζοντας της λόγια γλυκά και παρηγορα...

Μά ήταν άδύνατον νά ήσυχάσει και είχε δίκιο. Πειαγόταν κάθε τόσο έξαφνισμένη, τά μάτια της άστραφταν, κολούσος φοβισμένη έπάνω μου και μου φώναζε :

— Πού είναι ; 'Εφυγε ;... Θά ξανάρθη ;... 'Ερχεται !... 'Ερχεται !...
— 'Οχι, άγάπη μου, μήν άνησυχής, δέν θάρθη...
'Η Άλίαν μέ κύτταξε παράξενα στό μάτια.

— Δέν θάρθη ;... Δέν θάρθη είπες Τζώρτζι ; Γιατί τό είπες αυτό ; Τι θές νά πής, πέσομου... 'Εφυγε για νά μήν ξανάρθη είπες ; 'Ετσι είπες ;... Θεέ μου ! Θεέ μου ! πέσομου τί συνέβη μαζί σας ;...

Δέν μπορούσα πειά νά κρύβουμαι.
'Επρεπε νά της τά πώ όλα.
'Αν έχοχταν άξαφνα κανείς ;
'Αν γύριζε κανένας άπ' τους υπηρέτες ;
Την έπληρα τότε στην άγκαλιά μου, την έσφιξε μέ λαχτάρα και της είπα :

— Άλίαν, λατρευτή μου, πέσομου, μ' άγαπάς ;
'Η Άλίαν σήκωσε τά δακρυμόνα της μάτια, μ' έστρέφει περιεργη για τά λόγια μου και μου άποκρίθηκε :
— Τζώρτζι... καλέ μου, φίλε μου, ή ταραχή σου σέ παραφέρει... Τι είν' αυτά πού μ' έρωτάς ; 'Αν σ' άγαπάω ;...

— Μή μέ παρεξηγής Άλίαν. Μή θυμώνης μαζί μου. Θά μάθης γιατί σέ ρωτώ. Θά μάθης... Πέσομου όμως μ' άγαπάς ; Θά μ' άγαπάς πάντα έτσι ; Θά μ' άγαπούσες ουδύποτε κι' άν συνέβαινε ;

— Δέν σέ καταλαβαίνω Τζώρτζι. Τι λόγια είν' αυτά ; Με κανεις νά φοβούμαι. 'Αμφιβάλλεις για την άγάπη μου φίλε μου ; Με ρωτάς αν σ' άγαπάω τί στιγμή αυτή ποτχασα έξεί αιτίας σου τόπάν ;
— 'Ω, Άλίαν, όταν μάθης τί συμβαίνει θά μέ δικαιολογήσεις...
— Τά λόγια σου μέ τρομάζουν Τζώρτζι. Τι σημαίνουν όλα αυτά ; Λυπήσου με, μίλησε μου. Ναι, θά σ' άγαπάω πάντα ό,τι κι' αν συμβή, θάμαι πάντα δική σου, είμαι δική σου πειά !...

Είχε φτάσει ή στιγμή νά ξεσηγηθώ. Κι' όμως έδίσταξα. Δέν είχα την δύναμη νά τό κάμω. Πώς θά της όμολογοούσα τό έγκλημά μου ;...

'Η Άλίαν μέ κύτταξε κατάματα, κρημόταν άπό τά χείλι μου.
— Άλίαν, τής είπα, έξορσε τί συνέβη τί στιγμή πού σ' έσπρωξε ό σύζυγός σου και σ' έρριξε κάτω ;
— 'Οχι Τζώρτζι. 'Ελιποθύμησα άμέσως. Τι συνέβη ;
— 'Εσήκωσε τό χέρι του νά σέ χτυπήσει μέ τό μαστίγιο πού κρατούσες, άγάπη μου !

'Η Άλίαν κοκκίνωνε και κατέβασε τά μάτια της. Ένας στεναγμός βγήκε άπό τό στήθος της.

— Δέν τόν άφησα νά τό κάμη όμως, άγάπη μου. 'Ωρμησα και τού έπιασα τό χέρι.

— 'Ω ! σ' εύχαριστώ Τζώρτζι, σ' εύχαριστώ !...

('Ακολουθεί)

Την άπαιξα στην άγκαλιά μου κ' έφυγα τρομαγμένος !...

